

PACZUSKI TAUDUL
DORADCY PODATKOWI

PRZEKRÓJ PODATKOWY

11.08.2025

KOMENTARZ EKSPERTÓW

WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW / INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Transformatory i rozdzielnice znajdujące się w budynkach podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości w stanie prawnym od 1 stycznia 2025 r., interpretacja indywidualna Burmistrza Gogolina z 6 maja 2025 r., znak: WF.II.3120.51.2025.AD 3

Zastosowanie zwolnienia z VAT z prawem do odliczenia w przypadku eksportu towarów, mimo uprzedniego zadeklarowania dostawy jako WDT, wyrok TSUE z 1 sierpnia 2025 r., sygn. C-602/24 4

Transformatory i rozdzielnice znajdujące się w budynkach podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości w stanie prawnym od 1 stycznia 2025 r., interpretacja indywidualna Burmistrza Gogolina z 6 maja 2025 r., znak: WF.II.3120.51.2025.AD

Omawiana interpretacja dotyczy rozstrzygnięcia, czy urządzenia transformatorów znajdujące się w dedykowanych im budynkach oraz w pomieszczeniach złożonych budynków podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości jako budowle.

Organ, wbrew stanowisku wnioskodawcy stwierdził, że urządzenia te podlegają opodatkowaniu jako budowle – urządzenia budowlane. Zdaniem Burmistrza Gogolina, urządzenia te spełniają wszystkie przesłanki urządzeń budowlanych podlegających opodatkowaniu.

Interpretacja dotyczy obiektów powszechnie występujących w budynkach, których opodatkowanie budziło wątpliwości od momentu publikacji pierwszej wersji nowelizacji ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Nowy stan prawny wyraźnie niuansuje sposoby opodatkowania różnego rodzaju stacji transformatorowych. Generalnie, stacje o charakterze kontenerowym trwale związane z gruntem są traktowane jako budowle. Większe kontrowersje budzi jednak sytuacja, w której te same urządzenia znajdują się w budynku stanowiącym odrębny przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Argumentacja Burmistrza opiera się zasadniczo na akcentowaniu powiązań funkcjonalnych urządzeń z obiektami budowlanymi – sieciami elektroenergetycznymi – w tym zakresie trudno kwestionować, że transformatory służą innym obiektom.

Niemniej jednak, moim zdaniem, organ potraktował w sposób skrótowy uzasadnienie koniecznej przesłanki opodatkowania – wzniesienia w wyniku robót budowlanych, do których stosuje się przepisy ustawy Prawo budowlane. Burmistrz ograniczył się do wskazania,

że skoro definicja robót budowlanych obejmuje także montaż, to pozwala na opodatkowanie urządzeń technicznych, ponieważ montowane są one w budynkach. Na poparcie swojej argumentacji organ przytoczył przepisy Prawa budowlanego potwierdzające, że wznoszenie małych budynków stacji transformatorowych i kontenerowych stanowi roboty budowlane.

Niemniej jednak, argumentacja ta wydaje się niewystarczająca w stosunku do opodatkowania transformatorów, ponieważ przytoczone przepisy Prawa budowlanego odnoszą się do budynków i kontenerów, podczas gdy sprawa dotyczy urządzeń technicznych znajdujących się wewnątrz budynków – to zasadnicza różnica. Co więcej, w praktyce, montaż lub demontaż stacji transformatorowej często wiąże się z robotami budowlanymi, ale w wielu sytuacjach roboty te stanowią np. przebudowę budynku, w którym znajduje się stacja i powiązane z nią instalacje. W takich sytuacjach roboty budowlane nie odnoszą się do urządzeń, lecz do budynków, które podlegają odrębnemu opodatkowaniu.

Moim zdaniem, w przypadku rzeczywistego sporu, interpretacja indywidualna ma ograniczoną przydatność – rozstrzygnięcie konkretnych sytuacji może wymagać specjalistycznej wiedzy i powołania biegłego, który faktycznie rozstrzygnie o tym, czy obiekt został wzniesiony w wyniku robót budowlanych. Co więcej, z uwagi na różnorodność obiektów i stosowanych rozwiązań, należy ostrożnie podchodzić do prostego przenoszenia tez interpretacji i ewentualnych przyszłych wyroków sądów na własną sytuację.

PIOTR NOWOSIELSKI
DORADCA PODATKOWY

Zastosowanie zwolnienia z VAT z prawem do odliczenia w przypadku eksportu towarów, mimo uprzedniego zadeklarowania dostawy jako WDT, wyrok TSUE z 1 sierpnia 2025 r., sygn. C-602/24

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej [dalej: TSUE] rozstrzygnął polską sprawę dotyczącą możliwości zastosowania zwolnienia z VAT z prawem do odliczenia w sytuacji, gdy towary – pierwotnie zadeklarowane jako wewnątrzwspólnotowa dostawa – zostały następnie wywiezione poza terytorium UE.

Stan faktyczny

W latach 2017–2018 polska spółka [dalej: Spółka] wykazała w deklaracjach VAT dostawy jabłek na rzecz spółki z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie [dalej: Nabywca], zarejestrowanej dla celów VAT na Łotwie. Transakcje zadeklarowano jako wewnątrzwspólnotowe dostawy towarów (WDT) ze stawką 0%. Z posiadanych listów przewozowych (CMR) wynikało, że towary miały być przewiezione z Polski do miejsc w Litwie, przy czym transport zorganizował Nabywca, a przewoźnikami były firmy z Białorusi, Rosji i Polski.

Tymczasem polski organ podatkowy [dalej: Organ] ustalił, że Nabywca wywiózł jabłka bezpośrednio z Polski do Białorusi oraz opierając się m.in. na informacjach od administracji łotewskiej — uznały Nabywcę za podmiot nierzetelny i stwierdziły, że w rzeczywistości nie doszło do przemieszczenia towarów na terytorium innego państwa członkowskiego UE (WDT).

Organ zakwalifikował więc transakcje jako dostawy krajowe opodatkowane stawką 5% VAT oraz nałożył na Spółkę 30% sankcję VAT, argumentując, że Spółka nie zwerifikowała faktycznego miejsca dostawy, a stosując stawkę 0% VAT oparła się jedynie na podpisie kierowcy i pieczęcie przewoźnika.

Postępowanie sądowo-administracyjne w Polsce

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie [dalej: WSA] uchylił decyzję Organu, wskazując, że skoro towary zostały faktycznie wywiezione do państwa trzeciego

przez Nabywcę, spełnione zostały materialne przesłanki tzw. eksportu pośredniego, co uzasadniało zastosowanie stawki 0% w oparciu o zasadę neutralności VAT, mimo uchybień formalnych.

Naczelny Sąd Administracyjny [dalej: NSA] uchylił jednak wyrok WSA z powodów proceduralnych i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Jednocześnie NSA wyraził pogląd prawny, że sama, podjęta po dostawie, decyzja Nabywcy o wywozie towarów poza UE — niezależna od woli Spółki — nie wystarcza, aby „przekwalifikować” WDT na eksport (w tym eksport pośredni), jeśli w momencie dostawy strony nie miały zamiaru dokonania transakcji eksportowej.

W tych okolicznościach WSA postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do TSUE z następującymi pytaniami prejudycjalnymi. WSA chciał ustalić, czy art. 146 ust. 1 lit. b) dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że dostawa towarów zadeklarowana przez podatnika jako wewnątrzwspólnotowa powinna być traktowana jako dostawa eksportowa, jeżeli nabywca finalnie wywiózł towary poza terytorium UE, oraz czy dla zastosowania wynikającego z powyższej regulacji zwolnienia z VAT z prawem do odliczenia ma znaczenie brak porozumienia lub wiedzy dostawcy o wywozie, a także niezgodność posiadanych przez niego dokumentów przewozowych z ustaleniami organów podatkowych opartymi na dokumentach celnych.

Stanowisko TSUE

TSUE uznał, że zwolnienie z art. 146 ust. 1 lit. b) Dyrektywy VAT ma zastosowanie również wtedy, gdy dostawa początkowo była deklarowana jako WDT, lecz faktycznie doszło do wywozu poza UE przez Nabywcę niemającego siedziby w państwie członkowskim Spółki (w Polsce), nawet bez wiedzy Spółki. TSUE stwierdził bowiem, iż kluczowe jest obiektywne spełnienie przesłanek materialnych – co w tej sprawie zostało potwierdzone przez Organ na podstawie dokumentów celnych.

TSUE przypomniał, że naruszenie wymogów formalnych może skutkować odmową zwolnienia jedynie w dwóch przypadkach:

- gdy uniemożliwia to udowodnienie

spełnienia warunków materialnych,

- gdy podatnik świadomie uczestniczył w oszustwie podatkowym.

Zdaniem TSUE, w rozpatrywanej sprawie żadna z tych przesłanek nie wystąpiła.

Jednocześnie, TSUE podkreślił również znaczenie zasady neutralności i proporcjonalności – odmowa zwolnienia wyłącznie z powodu uchybień formalnych, przy potwierdzonym eksporcie, byłaby nieuzasadniona.

Wyrok TSUE z 1 sierpnia 2025 r., sygn. C-602/24 wzmacnia ochronę podatników przed nadmiernym formalizmem organów podatkowych w transakcjach międzynarodowych. Choć nie znosi obowiązku rzetelnego dokumentowania dostaw, przesądza, że brak wiedzy dostawcy o eksporcie czy nieścisłości

w dokumentach przewozowych nie odbierają prawa do zwolnienia z VAT z prawem do odliczenia, jeśli wywóz poza UE jest obiektywnie potwierdzony.

Dla przedsiębiorców oznacza ponadto możliwość skutecznej obrony w sporach o prawo do 0% VAT w eksporcie, nawet w nietypowych lub spornych sytuacjach dokumentacyjnych. Jednocześnie wyrok przypomina, że kluczowe znaczenie ma zabezpieczenie dowodów materialnych, potwierdzających faktyczny wywóz towarów poza UE.

SYLWIA WIŚNIEWSKA
KONSULTANT

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Kwestia oceny, czy wydatki, które spółka będzie ponosiła w formie zwrotu kosztów na rzecz gminy na podstawie porozumienia z tytułu ochrony ujęcia wody, stanowią koszt uzyskania przychodów, wyrok NSA z 30 lipca 2025 r., sygn. II FSK 1430/22	8
Odsetki naliczone za finansowanie udostępnione oddziałowi przez spółkę zagraniczną mogą być kosztami uzyskania przychodów oddziału, wyrok NSA z 30 lipca 2025 r., sygn. II FSK 1423/22	8
Kwestia ponownego powstania obowiązku podatkowego w akcyzie na podstawie art. 8 ust. 6 ustawy akcyzowej, wyrok NSA z 30 lipca 2025 r., sygn. I FSK 1974/22	8
Budowa domu studenckiego nie jest długoterminowym projektem z zakresu infrastruktury publicznej w rozumieniu art. 15c ust. 8 ustawy CIT, wyrok NSA z 24 lipca 2025 r., sygn. II FSK 1414/22	8
Kwoty opłaconych przez spółkę składek z tytułu zawartej polisy OC księgowych oraz polisy OC członków władz spółek, nie stanowią kosztów uzyskania przychodu, wyrok NSA z 23 lipca 2025 r., sygn. II FSK 1402/22	8
Kwestia rozliczenia straty brytyjskiego oddziału powstałej w 2018 i 2019 r. po zmianie metody unikania podwójnego opodatkowania, wyrok NSA z 23 lipca 2025 r., sygn. II FSK 1399/22	9
Oddział przedsiębiorcy zagranicznego podlegający w Polsce ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu nie spełnia warunków z art. 24m ust. 1 pkt 2 ustawy CIT, wyrok NSA z 22 lipca 2025 r., sygn. II FSK 1374/24	9

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Brak jest podstaw do pominięcia w postępowaniu interpretacyjnym wykładni językowej art. 24m ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy CIT, wyrok NSA z 22 lipca 2025 r., sygn. II FSK 280/25	10
Kwestia zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów dopłat, które stanowią rozliczenie inwestycji kapitałowych w trybie art. 492 § 2 KSH, wyrok WSA w Warszawie z 31 lipca 2025 r., sygn. III SA/Wa 1039/25	10
Zasady wyliczania podstawy opodatkowania, o której mowa w art. 24a ust. 4 ustawy CIT, wyrok WSA we Wrocławiu z 30 lipca 2025 r., sygn. I SA/Wr 189/25	10
Ustalenie powiązań pomiędzy podmiotami i wynikających z tego skutków na gruncie przepisów dotyczących opodatkowania spółek holdingowych, wyrok WSA w Warszawie z 24 lipca 2025 r., sygn. III SA/Wa 1026/25	11

Kwestia oceny, czy wydatki, które spółka będzie ponosiła w formie zwrotu kosztów na rzecz gminy na podstawie porozumienia z tytułu ochrony ujęcia wody, stanowią koszt uzyskania przychodów, wyrok NSA z 30 lipca 2025 r., sygn. II FSK 1430/22

Podjęte przez spółkę działania, której zakres działalności obejmuje zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków, polegające na zwrocie kosztów na rzecz gminy na podstawie porozumienia, mają na celu zabezpieczenie się przed negatywnymi konsekwencjami w postaci np. dodatkowych kosztów związanych z oczyszczaniem wody oraz w skrajnym przypadku brakiem możliwości eksploataowania ujęcia z uwagi na jego znaczne zanieczyszczenie. O możliwości zaliczenia takiego wydatku do kosztów uzyskania przychodu spółki nie może przesądzać okoliczność, czy gmina wystąpił o odszkodowanie w terminie, czy też po jego upływie. Upływ terminu nie przekreśla możliwości zaliczenia wydatku do kosztów uzyskania przychodów. Podobnie wpływu na ocenę skutków podatkowych tego porozumienia nie ma dobrowolność poniesienia przez spółkę tego wydatku. Przesądzające znaczenie ma związek kosztów z przychodem, ewentualnie zachowaniem bądź zabezpieczeniem źródła przychodów. W tej sprawie mamy do czynienia z dosyć szczególną sytuacją, ponieważ wydatek ten służy ochronie ujęcia wody pitnej – a zatem tym bardziej można powiedzieć, że te wydatki powinny stanowić koszty uzyskania przychodu dla spółki.

Odsetki naliczone za finansowanie udostępnione oddziałowi przez spółkę zagraniczną mogą być kosztami uzyskania przychodów oddziału, wyrok NSA z 30 lipca 2025 r., sygn. II FSK 1423/22

Oddział zagranicznej osoby prawnej ma prawo do ujęcia w kosztach uzyskania przychodów odsetek z tytułu pożyczki, jaka została udzielona temu oddziałowi przez zagraniczną spółkę matkę (podmiot dominujący), która tę pożyczkę sfinansowała z kredytu bankowego.

Kwestia ponownego powstania obowiązku podatkowego w akcyzie na podstawie art. 8 ust. 6 ustawy akcyzowej, wyrok NSA z 30 lipca 2025 r., sygn. I FSK 1974/22

W analizowanej sprawie błędnie przyjął organ, że w świetle art. 8 ust. 6 ustawy akcyzowej, jeżeli po zakończeniu procedury zawieszenia poboru akcyzy, kwota akcyzy została zadeklarowana, ale nie zapłacona, to w stosunku do danego wyrobu akcyzowego obowiązek podatkowy może powstać ponownie. Z art. 8 ust. 6 ustawy akcyzowej wprost wynika, iż samo określenie lub zadeklarowanie należnej akcyzy jest jedną z przesłanek przyjęcia, że wobec danego wyrobu akcyzowego obowiązek podatkowy nie może powstać ponownie, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej.

Budowa domu studenckiego nie jest długoterminowym projektem z zakresu infrastruktury publicznej w rozumieniu art. 15c ust. 8 ustawy CIT, wyrok NSA z 24 lipca 2025 r., sygn. II FSK 1414/22

Zgodzić należy się z poglądem, że budowa domu studenckiego nie może zostać uznana za realizację długoterminowego projektu z zakresu infrastruktury publicznej w rozumieniu w art. 15c ust. 8 i 10 ustawy CIT, a w konsekwencji spółka nie jest uprawniona przy wyliczaniu nadwyżki kosztów finansowania dłużnego do nieuwzględniania kosztów finansowania dłużnego, wynikających z pożyczek (kredytów) wykorzystywanych do sfinansowania budowy i utrzymania projektu zgodnie z art. 15c ust. 8 i ust. 10 ustawy CIT. Brak jest podstaw bowiem aby uznać, że realizacja projektu stanowi przedsięwzięcie będące w ogólnym interesie publicznym i stanowi (długoterminowy) projekt z zakresu infrastruktury publicznej w rozumieniu art. 15c ust. 8 i ust. 10 ustawy CIT.

Kwoty opłaconych przez spółkę składek z tytułu zawartej polisy OC księgowych oraz polisy OC członków władz spółek, nie stanowią kosztów uzyskania przychodu, wyrok NSA z 23 lipca 2025 r., sygn. II FSK 1402/22

Kwoty opłaconych przez spółkę składek z tytułu zawartej polisy OC księgowych oraz polisy OC członków władz spółek, nie stanowią kosztów uzyskania przychodu. Ubezpieczenia te zawarte są na rzecz ubezpieczonych. Zarówno pracownicy np. księgowi, jak i podmioty wykonujące zadania na innej podstawie prawnej (zlecenie, umowa o dzieło, czy też inna umowa nienazwana) to są podmioty niezależne od spółki i ich wadliwe działania

zawsze rodzą ich odpowiedzialność. Spółka opłacając składki na ubezpieczenie OC tych osób, jest jedynie ubezpieczającym, zaś całe ubezpieczenie jest w interesie i na rzecz ubezpieczonych. A zatem, w takim przypadku mamy do czynienia z kosztem innej osoby. Prawidłowe zatem jest stanowisko, że wydatki te nie mogą stanowić kosztu uzyskania przychodu spółki, a z odpowiedzialnością cywilną osób, które są przez spółkę na różnych podstawach co prawda, ale imiennie zatrudnione, i które ponoszą samodzielną odpowiedzialność za pełnione funkcje.

A zatem, zawarte ubezpieczenia OC są przypisane tylko i wyłącznie tym osobom. Przepis art. 16 ust. 1 pkt 59 ustawy CIT w sposób jednoznaczny przesądza, że nie uważa się za koszty uzyskania przychodów składki opłaconych przez pracodawcę z tytułu umów ubezpieczenia na rzecz pracowników, a jedynie wyjątkowo ustawodawca przewiduje możliwość uznania za koszt podatkowy pewnej grupy ubezpieczeń. Jednak ta grupa ubezpieczeń, co do której ustawodawca w drodze wyjątku dopuszcza możliwość zaliczenia w ciężar kosztów, nie obejmuje ubezpieczeń OC. Co więcej, wydatki na opłacenie omawianych składek nie spełniają przesłanek z art. 15 ust. 1 ustawy CIT, ponieważ nie są to wydatki dotyczące spółki, ewentualnie zdarzeń i przychodów, które są ze spółką związane. Odpowiedzialność członków zarządu, którzy obojętnie na jakiej podstawie, czy umowy o pracę, czy innego tytułu wykonują swoje obowiązki, jest to ich indywidualna odpowiedzialność za wykonywane czynności i nie ma związku z działalnością spółki.

Kwestia rozliczenia straty brytyjskiego oddziału powstałej w 2018 i 2019 r. po zmianie metody unikania podwójnego opodatkowania, wyrok NSA z 23 lipca 2025 r., sygn. II FSK 1399/22

Za trafne uznać stanowisko organu, zgodnie z którym spółka, począwszy od roku podatkowego 2020 r., jako że jej rok podatkowy pokrywa się z rokiem kalendarzowym, stratę poniesioną na zagranicznym zakładzie będzie mogła uwzględnić przy rozliczeniu dochodu zgodnie z treścią art. 7 ustawy CIT. Jest to możliwe ponieważ, począwszy od tego okresu rozliczeniowego w podatku dochodowym od osób prawnych, zasto-

sowanie znajduje w przypadku dochodów uzyskiwanych za pomocą zakładu położonego w Zjednoczonym Królestwie metoda odliczenia proporcjonalnego, jako metoda unikania podwójnego opodatkowania. Jej zastosowanie powoduje, że spółka może łączyć wszystkie przychody i koszty zakładu (oddziału), również w sytuacji, gdy przewyższają one jego przychody.

Dodać należy, że spółka nie ma racji twierdząc, że w 2020 r. nakładany jest podatek za 2019 r., więc spółka według powyższych zasad mogłaby rozliczyć stratę za 2019 r. W odniesieniu natomiast do wcześniejszych okresów rozliczeniowych, w stanie faktycznym opisanym we wniosku zastosowanie miała, jako metoda unikania podwójnego opodatkowania, metoda wyłączenia pełnego. Nie dawało ona, jak trafnie przyjął organ możliwości rozliczania w Polsce strat zakładu położonego w Zjednoczonym Królestwie.

Oddział przedsiębiorcy zagranicznego podlegający w Polsce ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu nie spełnia warunków z art. 24m ust. 1 pkt 2 ustawy CIT, wyrok NSA z 22 lipca 2025 r., sygn. II FSK 1374/24

Oddział zagranicznego przedsiębiorcy nie jest samodzielnym podmiotem na gruncie przepisów prawa podatkowego. Podatnikiem podatku dochodowego, pomimo prowadzenia, utworzenia i funkcjonowania oddziału w Polsce, pozostają przedsiębiorcy zagraniczni i to na nich ciąży ograniczony obowiązek podatkowy w podatku CIT w Polsce. Powyższe rozumowanie jest zgodne z konstrukcją zakładu zagranicznego wynikającą z przepisów międzynarodowego prawa podatkowego. Oddział przedsiębiorcy zagranicznego podlegający w Polsce ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu nie spełnia warunków, o jakich jest mowa w art. 24m ust. 1 pkt 2 ustawy CIT i to niezależnie od brzmienia normy wywiezionej z art. 3 ust. 1a ustawy CIT.

Nie można zaaprobować stanowiska, że art. 3 ust. 1a ustawy CIT jest istotny dla rozstrzygnięcia. Wskazany przepis definiuje m.in. podmioty posiadające faktyczny, a nie formalny zarząd na terytorium Polski. Przepis ten nie dotyczy sytuacji prowadzenia przez zagranicznego przedsiębiorcę

działalności w Polsce poprzez zagraniczny zakład. Wskazane w tym przepisie kryteria określające faktyczne posiadanie zarządu, w tym powiązania, o których mowa jest w art. 11a ust. 1 pkt 5 ustawy CIT, nie mają zastosowania do uznania oddziału zagranicznej spółki za podatnika podlegającego w Polsce nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu, a co za tym idzie uznania za spółkę holdingową w rozumieniu art. 24m ust. 1 pkt 2 ustawy CIT.

Brak jest podstaw do pominięcia w postępowaniu interpretacyjnym wykładni językowej art. 24m ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy CIT, wyrok NSA z 22 lipca 2025 r., sygn. II FSK 280/25

W przypadku postępowania interpretacyjnego brak jest podstaw do pominięcia wykładni językowej art. 24m ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy CIT, a tym samym do pominięcia jasnych warunków w nim przewidzianych. Przede wszystkim, jeżeli ustawodawca w tym przepisie odwołuje się wprost do udziałów (akcji), to znaczy, że przewiduje możliwość, że określony podmiot będzie posiadał udziały bądź akcje i siłą rzeczy trudno będzie ustalić, kto w danym momencie jest ich posiadaczem, czy też właścicielem. Jednak w procesie stosowania prawa to jest problem dla organu podatkowego.

W przypadku interpretacji koncentrujemy się na wykładni prawa materialnego, a ewentualna możliwość zastosowania zasady proporcjonalności może dotyczyć stosowania prawa w prowadzonym postępowaniu wymiarowym. Na gruncie postępowania interpretacyjnego, wykładnia omawianego przepisu prowadzi do jasnych wniosków i nie budzi wątpliwości, a zatem brak jest podstaw do tego, aby stosować wykładnię celowościową, której zastosowanie w tej sprawie też budzi wątpliwości. Bowiem nie można odmówić ustawodawcy prawa do tego, aby wprowadził konkretne warunki, które mają uniemożliwić korzystanie ze zwolnienia podatkowego w sposób pośredni podmiotom, które prowadzą działalność na terenie tzw. rajów podatkowych.

Kwestia zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów dopłat, które stanowią rozliczenie inwestycji kapitałowych w trybie art. 492 § 2 KSH, wyrok WSA

w Warszawie z 31 lipca 2025 r., sygn. III SA/Wa 1039/25

W przypadku, gdy dopłaty wnoszone do spółki na podstawie przepisów KSH stanowią formę jej dokapitalizowania poza kapitałem zakładowym, zwiększającą jej płynność finansową, wówczas zastosowanie znajdą przepisy szczególne, tj. art. 12 ust. 4 pkt 11 i 21 oraz art. 16 ust. 1 pkt 53 ustawy CIT, zapewniające neutralność podatkową takich dopłat i ich zwrotów. Odmierna jest natomiast kwalifikacja podatkowa innego rodzaju dopłat, tj. takich które nie mają charakteru alternatywnego finansowania spółki, lecz np. stanowią rozliczenie określonych inwestycji kapitałowych (m.in. art. 492 § 2 KSH). W tego rodzaju sytuacjach należy uznać, że intencją ustawodawcy nie było zapewnienie neutralności podatkowej tych zdarzeń.

Wykładnia art. 12 ust. 1 w zw. z art. 7b ust. 1 pkt 1 lit. g ustawy CIT wskazuje, że dopłaty otrzymane w przypadku połączenia lub podziału podmiotów (a zatem również takie, o których mowa art. 492 § 2 KSH) stanowią przychód z zysków kapitałowych. Konsekwentnie, wobec braku odmiennych przepisów, brak jest podstaw, aby uznać, iż wydatek ponoszony przez spółkę w związku z dopłatami gotówkowymi uiszczonymi na rzecz akcjonariuszy w celu rozliczenia połączenia spółek („spłata” części ułamkowych akcji) nie stanowi kosztów uzyskania przychodów. Tego rodzaju wydatek należałoby interpretować w świetle art. 15 ust. 1 ustawy CIT z uwzględnieniem ograniczenia wynikającego art. 16 ust. 1 pkt 8 ustawy CIT. Skoro bowiem konsekwencją poniesienia tego wydatku jest nabycie przez spółkę akcji własnych, które spółka zamierza następnie sprzedać, to wydatek ten powinien stanowić koszt uzyskania przychodu z odpłatnego zbycia tych akcji (zgodnie z art. 7b ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy CIT - przychodu z zysków kapitałowych), w części niezaliczonej w jakiejkolwiek formie do kosztów uzyskania przychodów.

Zasady wyliczania podstawy opodatkowania, o której mowa w art. 24a ust. 4 ustawy CIT, wyrok WSA we Wrocławiu z 30 lipca 2025 r., sygn. I SA/Wr 189/25

Przy ustalaniu posiadanego prawa do uczestnictwa w zysku zagranicznej jed-

nostki kontrolowanej nie można, jak twierdzi spółka, uwzględnić tylko posiadanych bezpośrednio praw do uczestnictwa w zysku tej jednostki. Sformułowanie użyte w art. 24a ust. 4 ustawy CIT mówiące o „posiadanych prawach do uczestnictwa w zysku” nie oznacza tylko udziałów bezpośrednich. Przy wyliczaniu podstawy opodatkowania należy uwzględnić kwotę dochodu spółki zagranicznej w części, jaka odpowiada posiadanym bezpośrednio i pośrednio przez spółkę prawom do uczestnictwa w zysku tej jednostki. Wynika to z wykładni literalnej tego przepisu, który mówi ogólnie o posiadaniu prawa do uczestnictwa w zysku i nie wskazuje oraz nie ogranicza, że chodzi tylko o bezpośrednie posiadanie takich praw.

Ustalenie powiązań pomiędzy podmiotami i wynikających z tego skutków na gruncie przepisów dotyczących opo-

datkowania spółek holdingowych, wyrok WSA w Warszawie z 24 lipca 2025 r., sygn. III SA/Wa 1026/25

Przy obecnie obowiązujących przepisach, które wskazują, co należy rozumieć pod pojęciem podmiotów powiązanych, nie da się przyjąć stanowiska, że sam fakt, że dwa podmioty (dwie spółki) stają się współnikami innej spółki, powoduje tego rodzaju powiązania między tymi podmiotami, które skutkują brakiem możliwości zastosowania zwolnienia z art. 24o ustawy CIT. Z samego faktu bycia współnikami w jednej spółce nie wynika faktyczna zdolność do tego, żeby wpływać na decyzje jednej spółki przez drugą spółkę. Nie można się zgodzić ze stanowiskiem, że z samego faktu bycia współnikami jednej spółki i w związku z tym podjęcia np. decyzji o wspólnym przedsięwzięciu, wynikają powiązania między tymi podmiotami.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Obowiązek wystawienia faktury korygującej do faktury objętej ugodą i prawo dokonania obniżenia podstawy opodatkowania i kwoty podatku , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 lipca 2025 r., sygn. 0113-KDIPT1-3.4012.606.2025.1.ALN	14
Brak możliwości uznania dostawy towarów na terytorium tzw. Tureckiej Republiki Cypru Północnego za eksport towarów , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 24 lipca 2025 r., sygn. 0113-KDIPT1-2.4012.177.2025.4.JS	14
Kwestia posiadania stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce na gruncie ustawy VAT. Zastosowanie procedury magazynu call-of stock , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 21 lipca 2025 r., sygn. 0112-KDIL1-3.4012.375.2025.2.MR	15
Przesłanki uznania kar umownych za dochody z tytułu wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 lipca 2025 r., sygn. 0111-KDWB.4010.47.2025.2.KKM	16
Kwestia uznania zaliczek na środki trwałe w budowie za nieruchomości lub prawa do takich nieruchomości w rozumieniu art. 24o ust. 3 ustawy CIT. Możliwość skorzystania ze zwolnienia, o którym mowa w art. 24o ust. 1 ustawy CIT , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 17 lipca 2025 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.175.2025.3.DD	16
Określenie miejsca świadczenia i podstawy opodatkowania VAT usług rejestracji elektronicznych winiet (usługi związane z nieruchomościami) , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 15 lipca 2025 r., sygn. 0113-KDIPT1-2.4012.640.2025.1.PRP	17

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Podatek od świadczeń może zostać przez fundację rodzinną pomniejszony wyłącznie o kwotę zapłaconego podatku od dochodów z najmu, a nie o kwotę uiszczonych z jego tytułu zaliczek , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 11 lipca 2025 r., sygn. 0114-KDIP-2-1.4010.181.2025.2.AZ	17
Ustalenie, czy spółka holenderska (branża e-commerce) korzystająca z usług logistycznych świadczonych przez polski podmiot posiada stałe miejsce prowadzenia działalności w Polsce , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 10 lipca 2025 r., sygn. 0114-KDIP-1-2.4012.303.2025.2.RST	18
Ustalenie kosztów uzyskania przychodów w związku z przeniesieniem udziałów w wykonaniu umowy datio in solutum , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 10 lipca 2025 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.245.2025.1.SJ	20
Skoro projekt (wsparcie przy budowie morskiej farmy wiatrowej) ma tymczasowy charakter, a spółka holenderska nie planuje zapewnienia stałego i nieograniczonego czasowo wsparcia dla kontrahenta z Polski, nie powstaje w Polsce stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na gruncie VAT , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 8 lipca 2025 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.257.2025.3.RST	20
Kwestia obowiązku podlegania i opłacania składek na ubezpieczenia społeczne od wypłacanego w oparciu o art. 356 KSH wynagrodzenia akcjonariuszowi posiadającemu imienne akcje spółki , decyzja Oddziału ZUS w Gdańsku z 26 czerwca 2025 r., sygn. DI/100000/43/553/2025	21

Obowiązek wystawienia faktury korygującej do faktury objętej ugodą i prawo dokonania obniżenia podstawy opodatkowania i kwoty podatku, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 lipca 2025 r., sygn. 0113-KDIPT-1-3.4012.606.2025.1.ALN

Ze stanu faktycznego wynika, że kontrahent nie opłacił faktury uznając, że posiada wobec spółki szereg roszczeń z tytułu niewłaściwego wykonania umów, w tym m.in. o zapłatę kar umownych za niewykonanie robót budowlanych w umówionym terminie oraz z tytułu zapłaty wynagrodzenia na rzecz podwykonawców zaangażowanych przy realizacji robót objętych umową, których kwoty podlegają potrąceniu z kwoty należnej spółce za roboty budowlane objęte fakturą. Spółka uznała takie roszczenia za niezasadne a ich potrącenie z wierzytelnością za bezskuteczne. W związku z tym, wystąpiła na drogę sądową z powództwem o zapłatę. Z uwagi na czasochłonne i kosztowne procesy sądowe strony podjęły decyzję o polubownym rozwiązaniu powstałych sporów godząc się na wzajemne ustępstwa. W dniu 25 kwietnia 2025 r. spółka zawarła ugodę z kontrahentem. Strony uzgodniły obniżenie wynagrodzenia przysługującego spółce na podstawie umowy, w ten sposób, że ostatnia część wynagrodzenia wynikającego z umowy, objęta fakturą zostaje obniżona do kwoty (...) zł netto + 23% VAT. Wskazano również, że spółka skoryguje odpowiednio fakturę. W maju 2025 r. spółka wystawiła fakturę korygującą do faktury pierwotnej, w której zmniejszyła zarówno podstawę opodatkowania jak i kwotę podatku VAT.

Zatem, skoro została zawarta ugoda dotycząca obniżenia ceny usługi to spółka była uprawniona do wystawienia na rzecz kontrahenta faktury korygującej. Skoro w dokumentacji, którą spółka posiada, tj. ugodzie zawartej dnia 25 kwietnia 2025 r. zostały uzgodnione z kontrahentem warunki obniżenia podstawy opodatkowania dla usług udokumentowanych 4 marca 2020 r. fakturą pierwotną a faktura korygująca, którą spółka wystawiła w maju 2025 r. na kwotę (...) zł netto + 23% VAT, jest zgodna z posiadaną dokumentacją

w zakresie uzgodnienia z kontrahentem warunków obniżenia podstawy opodatkowania, to spółka ma/będzie miała prawo do wykazania faktury korygującej in minus w okresie, w którym została ona wystawiona, zgodnie z art. 29a ust. 13 ustawy VAT. Zatem na gruncie przepisów ustawy obowiązujących od stycznia 2021 r., spółka była uprawniona do wystawienia faktury korygującej i ma/będzie miała prawo do ujęcia faktury korygującej in minus, w okresie, w którym wystawiła fakturę korygującą, tj. w rozliczeniu za maj 2025 r.

Brak możliwości uznania dostawy towarów na terytorium tzw. Tureckiej Republiki Cypru Północnego za eksport towarów, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 24 lipca 2025 r., sygn. 0113-KDIPT1-2.4012.177.2025.4.JS

Z przepisów ustawy VAT w szczególności z art. 2 pkt 3 lit. b ustawy VAT wynika, że żadna część terytorium Republiki Cypryjskiej nie została wyłączona z terytorium UE, co oznacza, że całe terytorium Republiki Cypryjskiej stanowi terytorium UE. W konsekwencji, wskazana przez spółkę - Turecka Republika Cypru Północnego - nie może być rozumiana jako terytorium państwa niewchodzącego w skład terytorium UE, czyli terytorium państwa trzeciego.

Analizując status prawny Tureckiej Republiki Cypru Północnego, warto zwrócić uwagę na wyrok TSUE z 28 kwietnia 2009 r. w sprawie C-420/07 z wniosku o wydanie odpowiedzi na pytanie prejudycjalne o możliwości wykonania orzeczenia wydanego przez sąd Republiki Cypryjskiej w stosunku do nieruchomości, która znajdowała się na obszarze Tureckiej Republiki Cypru Północnego. TSUE wskazał w nim m.in., że: „nieruchomość jest położona na terytorium Republiki Cypryjskiej, a fakt, że znajduje się ona na obszarze północnym, może ewentualnie mieć wpływ na jurysdykcję wewnętrzną sądów cypryjskich”, co jednoznacznie wskazało, że Trybunał uznaje całą wyspę za część UE. W związku z tym, opisana w stanie faktycznym dostawa towarów na terytorium tzw. Tureckiej Republiki Cypru Północnego nie stanowi eksport towarów w rozumieniu art. 2 pkt 8 lit. a i lit. b ustawy VAT.

Kwestia posiadania stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce na gruncie ustawy VAT. Zastosowanie procedury magazynu call-of stock, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 21 lipca 2025 r., sygn. 0112-KDIL1-3.4012.375.2025.2.MR

Nie można uznać, że spółka na terytorium Polski w sposób samodzielny w stosunku do działalności prowadzonej w Niemczech, posiadając odpowiednie zaplecze personalne i techniczne prowadzi w sposób stały część działalności gospodarczej. Co prawda spółka posiada na terytorium Polski oddział, wynajmuje niewielką powierzchnię biurową oraz zatrudnia jednego pracownika, jednakże pracownik ten nie uczestniczy w procesie podejmowania decyzji/działaniach zarządzających lub kontrolnych oraz nie kieruje żadnym zespołem w Polsce. Ponadto, wszystkie umowy sprzedaży są zawierane bezpośrednio między spółką a klientami. Również proces administrowania/zarządzania zwrotami towarów, skargami, reklamacjami sprzedawanych towarów, będą składane do siedziby spółki w Niemczech i tam procedowane.

W konsekwencji, posiadane przez spółkę zaplecze personalne w postaci jednego pracownika oraz zaplecze techniczne w postaci biura, sprzętu informatycznego, telefonu komórkowego czy pojazdu służbowego, nie pozwalają na prowadzenie samodzielnej działalności gospodarczej w zakresie produkcji i dystrybucji (...). Posiadane w Polsce zaplecze personalne i techniczne nie tworzy infrastruktury niezbędnej do tego, by prowadzić samodzielną i niezależną działalność w sposób ciągły. Aby uznać daną lokalizację za stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej zaplecze personalne i techniczne, powinno funkcjonować w ramach odpowiedniej struktury, która umożliwia takiemu miejscu prowadzenie działalności gospodarczej, odbiór i wykorzystanie nabywanych usług dla własnych potrzeb. Istniejące zaplecze personalne i techniczne musi być w stanie prowadzić działalność gospodarczą.

Natomiast w analizowanym przypadku struktura jaką spółka dysponuje na terytorium Polski nie jest w stanie skonsumentować nabywanych towarów i usług. Mimo, że spółka posiada zaplecze osobowe w postaci jednego pracownika oraz zaplecze techniczne w po-

staci wynajętego biura, urządzeń i narzędzi biurowych oraz samochodu, to jednak nie jest w stanie prowadzić niezależnej działalności w zakresie produkcji i dystrybucji (...) na terytorium Polski. Proces składania zamówień, sprzedaży jak również administrowania/zarządzania zwrotami, skargami, reklamacjami sprzedawanych towarów, prowadzone są w siedzibie działalności spółki, tj. w Niemczech. Zatem, nie można uznać, że spółka na terytorium Polski w sposób samodzielny w stosunku do działalności prowadzonej w Niemczech posiadając odpowiednie zaplecze personalne i techniczne prowadzi w sposób stały część działalności gospodarczej. Działalność, jaka jest prowadzona w Polsce nie cechuje się samodzielnością w stosunku do działalności siedziby przedsiębiorstwa. Wykorzystując posiadane na terytorium Polski zaplecze personalne i techniczne spółka nie byłaby w stanie prowadzić niezależnej działalności gospodarczej w zakresie produkcji i dystrybucji (...). Tym samym, należy uznać, że działalność spółki na terytorium Polski nie konstytuuje stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej.

W analizowanym przypadku, spółka planuje dystrybucję wyprodukowanych towarów poprzez dostawę towarów do magazynu konsygnacyjnego prowadzonego przez jednego z klientów biznesowych na terytorium Polski. Produkcja towarów będzie nadal odbywać się w zakładach spółki w Niemczech. Towary będą przemieszczane z Niemiec do magazynu zlokalizowanego w Polsce, gdzie spółka utworzy zapas towarów. Towary będą przechowywane zgodnie z zasadami zawartymi w umowie o magazyn konsygnacyjny, na mocy której podmiot prowadzący magazyn udziela zgody na przechowywanie towarów w swoich obiektach. Towary będą przechowywane z zamiarem sprzedaży wyłącznie do klienta prowadzącego magazyn. Na podstawie umowy klient biznesowy spółki będzie zarówno prowadzącym magazyn konsygnacyjny, jak i jedynym podmiotem uprawnionym do pobierania z niego towarów. Porozumienie w tym zakresie będzie zawarte bezpośrednio w umowie, a zatem wszystkie szczegóły i postanowienia dotyczące pobierania towarów zostaną ujęte w treści umowy.

Przeniesienie prawa do dysponowania towarami jak właściciel ze spółki na danego

klienta nastąpi w terminie 12 miesięcy od dnia wprowadzenia towarów do magazynu prowadzonego przez jednego z klientów biznesowych spółki, zgodnie z procedurą magazynu typu call-off stock. W momencie pobrania towarów przez kontrahenta, spółka rozpozna WDT z Niemiec do Polski (z 0% stawką VAT – pod warunkiem posiadania wymaganej dokumentacji), zgodnie z art. 13a ust. 1 ustawy VAT. Spółka będzie prowadzić również ewidencję dla magazynu call-off stock, zgodnie z art. 54a ust. 1 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) z 15 marca 2011 r. 282/2011 ustanawiającego środki wykonawcze do Dyrektywy 112. Jednocześnie, spółka nie posiada na terytorium Polski stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej. Zatem, w analizowanym przypadku spełnione są wszystkie warunki określone w art. 13a ust. 2 ustawy VAT, przy spełnieniu których ma miejsce procedura magazynu typu call-off stock. Natomiast przemieszczenia towarów, do którego ma zastosowanie procedura magazynu typu call-off stock nie uznaje się za WNT, o którym mowa w art. 11 ust. 1 ustawy VAT.

Przesłanki uznania kar umownych za dochody z tytułu wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 lipca 2025 r., sygn. 0111-KDWB.4010.47.2025.2.KKM

Wydatków z tytułu opisanych kar umownych nie można uznać za wydatki niezwiązane z działalnością gospodarczą, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT. Są to bowiem wydatki, które wynikają ze specyfiki prowadzonej przez spółkę działalności polegającej na świadczeniu usług przewozowych. Należy zatem uznać, że wykazują związek z prowadzoną działalnością gospodarczą. Przedstawione wyżej okoliczności ponoszenia opłat za niespełnienie warunków umowy, także wskazują na związek z istotą prowadzonej przez spółkę działalności gospodarczej. Opłaty są ponoszone dodatkowo wskutek prowadzenia takiej działalności jako działalności o charakterze zarobkowym i wykazują związek z tą działalnością. Opłaty za niespełnienie warunków zlecenia nie stanowią „publicznoprawnych wydatków o charakterze sankcyjnym”, o których mowa w Objaśnieniach podatkowych do

Ryczałtu od dochodów spółek wydanych przez Ministra Finansów z 23 grudnia 2021 r.

Wynikają one bowiem ze stosunków cywilnoprawnych łączących spółkę z kontrahentami i są efektem zawartych umów w zakresie realizacji działalności przewozowej. Ponadto, zapłata kar umownych wynika z działań, które są uzasadnione ekonomicznie i racjonalne gospodarczo, ponieważ brak wprowadzenia w umowy zapisów o karach może zniechęcić potencjalnego kontrahenta do nawiązania współpracy ze spółką (składania spółce zamówień). Tego typu postanowienia są normalną praktyką biznesową mającą na celu zabezpieczenia interesu kontrahenta. Brak zapłaty kary może spowodować utratę klienta, a przez to także utratę przyszłych zysków (wyższych od zapłaconych kar) oraz może narażać spółkę na dodatkowe koszty związane z obsługą prawną roszczeń kontrahentów o wypłatę tych kar, w tym koszty sporów sądowych oraz odsetek za nieterminową zapłatę. Powyższe dodatkowo zatem potwierdza zasadność ponoszenia opłat za niespełnienie warunków umowy i związek z prowadzoną działalnością gospodarczą. W konsekwencji należy uznać, że ww. wydatki nie będą stanowić wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT, wobec czego nie będą podlegały opodatkowaniu ryczałtem od dochodów spółek.

Kwestia uznania zaliczek na środki trwałe w budowie za nieruchomości lub prawa do takich nieruchomości w rozumieniu art. 24o ust. 3 ustawy CIT. Możliwość skorzystania ze zwolnienia, o którym mowa w art. 24o ust. 1 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 17 lipca 2025 r., sygn. 0111-KDIB-2-1.4010.175.2025.3.DD

Z uwagi na stosunkowo wczesny etap realizacji inwestycji, obecnie łączne pozycje bilansowe środków trwałych w budowie oraz zaliczek na środki trwałe w budowie stanowią kwotowo ponad 50% w stosunku do reszty aktywów spółki zależnej i spółka zakłada, że mając na uwadze harmonogram prac, na moment transakcji sprzedaży udziałów ww. spółki zależnej, środki trwałe w budowie oraz zaliczki na środki trwałe w budowie łącznie wciąż będą stanowić kwotowo pozycję stano-

wiącą większość aktywów bilansowych spółki.

Z opisu zdarzenia wynika również jednoznacznie, że na moment transakcji sprzedaży, w aktywach spółki zależnej nie będzie nieruchomości (lub praw do nieruchomości) w znaczeniu KC, których to łączna wartość stanowić będzie co najmniej 50% wartości jej aktywów. Wobec powyższego, zgodzić należy się ze stanowiskiem, że zarówno środki trwałe w budowie, jak i zaliczki na środki trwałe w budowie, ujmowane w bilansie spółki zależnej nie będą stanowić nieruchomości ani praw do takich nieruchomości w rozumieniu art. 24o ust. 3 ustawy CIT w zakresie w jakim nie spełniają definicji nieruchomości i praw do nieruchomości w rozumieniu KC. Zatem, skoro przedstawione we wniosku środki trwałe w budowie jak również zaliczki na środki trwałe w budowie nie mogą zostać uznane za nieruchomości położone na terytorium Polski, to tym samym, nawet jeżeli ich wartość przekroczy 50% do ogółu wartości bilansowej aktywów spółki zależnej, to możliwość skorzystania ze zwolnienia, o którym mowa w art. 24o ust. 1 ustawy CIT nie będzie dla spółki z tego powodu wyłączona. Zastrzec jednocześnie należy, że możliwość skorzystania ze zwolnienia, o którym mowa w art. 24o ust. 1 ustawy CIT możliwa jest jedynie pod warunkiem spełnienia wszystkich przesłanek wynikających z tego przepisu.

Określenie miejsca świadczenia i podstawy opodatkowania VAT usług rejestracji elektronicznych winiet (usługi związane z nieruchomościami), interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 15 lipca 2025 r., sygn. 0113-KDIP-1-2.4012.640.2025.1.PRP

Ustawodawca, określając w art. 28e ustawy VAT miejsce świadczenia dla usług związanych z nieruchomościami, objął tą regulacją także usługi w zakresie użytkowania i używania nieruchomości, do których należy również zaliczyć przejazdy drogami (autostradami). Sprzedaż winiet zagranicznych jest sprzedażą usługi prawa przejazdu po ściśle określonych drogach, tj. prawa dostępu korzystania (użytkowania) konkretnej nieruchomości (drogi). Zatem, w przedmiotowej sprawie znajdzie zastosowanie art.

28e ustawy VAT. W związku z powyższym, miejscem świadczenia i opodatkowania ww. usługi, tj. prawa przejazdu po określonych drogach (które znajdują się poza terytorium Polski) niezależnie od tego, dla jakiego podmiotu jest wykonywana, w myśl art. 28e ustawy VAT jest miejsce na terenie którego położona jest nieruchomość. Zatem usługa sprzedaży prawa przejazdu po określonych drogach (winiety) - poza terytorium kraju nie podlega w Polsce opodatkowaniu VAT.

Klient dokonuje jednej płatności, na którą składają się koszt winiety (kwota brutto z lokalnym VAT danego państwa, według oficjalnego cennika) oraz opłata za usługę pośrednictwa. W przedmiotowej sprawie usługa sprzedaży prawa przejazdu po określonych drogach (winiety) - poza terytorium kraju nie podlega w Polsce opodatkowaniu VAT. Zasady opodatkowania VAT, w tym w szczególności kwestie określenia podstawy opodatkowania VAT regulują przepisy prawa podatkowego obowiązujące na terytorium kraju, w którym powinien zostać rozliczony podatek VAT. Zatem dla określenia podstawy opodatkowania ww. czynności nie znajdują zastosowania przepisy art. 29a ust. 1 i ust. 6 ustawy VAT, które obowiązują na terytorium Polski.

Podatek od świadczeń może zostać przez fundację rodziną pomniejszony wyłącznie o kwotę zapłaconego podatku od dochodów z najmu, a nie o kwotę uiszczonych z jego tytułu zaliczek, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 11 lipca 2025 r., sygn. 0114-KDIP-2-1.4010.181.2025.2.AZ

Nie sposób zgodzić się z argumentami, że: i) nie ma żadnej różnicy pomiędzy zaliczką na podatek a podatkiem w kontekście sposobu ich obliczania „zgodnie z art. 19”, czego klarownym wyrazem jest przepis art. 3 pkt 3 lit. a OP, w myśl którego pod pojęciem podatku rozumie się również zaliczkę na podatek oraz że ii) podatek, o którym mowa w art. 24q ust. 1 pkt 1 ustawy CIT, obliczany za dany miesiąc kalendarzowy, podlega – w każdym miesiącu kalendarzowym, za który jest obliczany pomniejszeniu, o którym mowa w art. 24q ust. 8 ustawy CIT. Podatek od świadczeń może bowiem zostać pomniejszony o kwotę podatku od dochodów z najmu (w wysokości nieprzekraczającej wysokości podatku od świadczeń), a nie

o wysokość wpłaconych zaliczek na podatek od dochodów z najmu. Ponadto, pomniejszenie, o którym mowa w art. 24q ust. 8 ustawy CIT nie musi odbywać się w każdym miesiącu kalendarzowym. Może bowiem nastąpić jednokrotnie (do wysokości wskazanej w art. 24q ust. 8 ustawy CIT) lub do momentu całkowitego odliczenia dozwolonej kwoty tego podatku, tj. przy kolejnych wpłatach należnego podatku od świadczeń. Podatek od świadczeń może zostać pomniejszony wyłącznie o kwotę zapłaconego podatku od dochodów z najmu, a nie o kwotę uiszczonych z jego tytułu zaliczek. Ponadto, w sytuacji, w której nie doszło/ nie dojdzie do złożenia zeznania podatkowego CIT-8, nie jest/ nie będzie znana wysokość podatku od dochodów z najmu lokalu. Podatnicy podatku dochodowego od osób prawnych, po zakończeniu roku podatkowego składają zeznania o wysokości osiągniętego dochodu lub poniesionej straty. Obowiązek ten, zgodnie z art. 27 ust. 1da ustawy CIT, dotyczy także fundacji rodzinnej, jeżeli uzyskuje dochody, które nie są zwolnione z podatku. Złożenie zeznania rocznego CIT-8 wiąże się z rozliczeniem podatkowym za cały rok (obliczeniem podatku). Z uwagi na powyższe przed złożeniem zeznania CIT-8 za dany rok podatkowy nie jest możliwe skorzystanie z mechanizmu pomniejszenia podatku. Tym samym, fundacja rodzinna nie może skorzystać z prawa do odliczenia podatku, określonego w art. 24q ust. 8 ustawy CIT przed złożeniem stosownego zeznania podatkowego.

W sytuacji, w której wysokość podatku od dochodów z najmu lokalu jest/ będzie znana, bowiem fundacja rodzinna złożyła/ złoży stosowne zeznanie podatkowe i nie dokonała/ nie dokona odliczenia tego podatku od podatku od świadczeń, może skorzystać z odliczenia wskazanego w art. 24q ust. 8 ustawy CIT.

Podatek od świadczeń może zostać pomniejszony o kwotę podatku od dochodów z najmu (w wysokości nieprzekraczającej wysokości podatku od świadczeń), a nie o wysokość wpłaconych zaliczek na podatek od dochodów z najmu. Ponadto, pomniejszenie, o którym mowa w art. 24q ust. 8 ustawy CIT nie musi odbywać się w każdym miesiącu kalendarzowym. Może bowiem nastąpić jednokrotnie (do wysokości wskazanej w art. 24q ust. 8 ustawy CIT) lub do

momentu całkowitego odliczenia dozwolonej kwoty tego podatku, tj. przy kolejnych wpłatach należnego podatku od świadczeń z zastrzeżeniem, iż zobowiązanie podatkowe z tytułu podatku od dochodów z najmu nie uległo przedawnieniu.

Ustalenie, czy spółka holenderska (branża e-commerce) korzystająca z usług logistycznych świadczonych przez polski podmiot posiada stałe miejsce prowadzenia działalności w Polsce, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 10 lipca 2025 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.303.2025.2.RST

Spółka holenderska nie posiada/ nie będzie posiadać w Polsce stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej. Spółka nie zorganizowała bowiem na terytorium kraju odpowiednich zasobów osobowych i technicznych umożliwiających samodzielne prowadzenie działalności gospodarczej w sposób stały. Z treści wniosku wynika, że spółka zajmuje się sprzedażą ubrań i akcesoriów zarówno za pośrednictwem stron internetowych (online), jak i sklepów oraz domów towarowych. W zakresie swojej działalności gospodarczej spółka dokonuje i będzie dokonywała sprzedaży towarów głównie na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej (B2C), niemniej zdarza się, że dokonuje również sprzedaży na rzecz podatników (B2B). Obecnie klientami są ww. podmioty z różnych krajów członkowskich UE oraz spoza UE (m.in. Norwegia, Szwajcaria, Wielka Brytania, Stany Zjednoczone, Zjednoczone Emiraty Arabskie).

Spółka zawarła z polskim usługodawcą należącym do tej grupy kapitałowej, umowę o świadczenie usług logistycznych. Przedmiotem umowy jest świadczenie usług w postaci kompleksowej obsługi procesów związanych z szeroko rozumianą logistyką, wysyłką i zwrotami towarów, które są dostarczane do klientów w innych krajach, jak również w ograniczonym zakresie w Polsce. Usługodawca zleca część zadań wykonywanych w ramach umowy podmiotowi niepowiązanemu (podmiot A).

W analizowanej sprawie spółka nie zatrudnia/ nie planuje zatrudniać w Polsce żadnych pracowników oraz nie posiada żadnych przedstawicieli handlowych upo-

ważnionych do działania w jej imieniu na terytorium Polski. Natomiast w zakresie zaplecza technicznego/rzeczowego spółka nie jest (i nie planuje być) właścicielem, ani nie wynajmuje (nie planuje wynajmować) żadnej nieruchomości w Polsce. Dodatkowo spółka nie posiada (i nie planuje posiadać) w Polsce również żadnych środków trwałych (wyposażenia, maszyn, urządzeń). Natomiast procesy związane z obsługą klienta w zakresie obrotu towarowego spółki prowadzone są/będą przez spółkę poza terytorium Polski.

Mając na uwadze powyższe, wskazać należy, że spółka nie posiada/nie będzie posiadać żadnego własnego zaplecza personalnego ani technicznego/rzeczowego na terytorium Polski. Spółka co prawda nabywa usługi logistyczne od usługodawcy w Polsce, jednakże nie sprawuje i nie będzie sprawować bezpośredniej kontroli/nadzoru nad jego zapleczem personalnym. Ponadto spółka nie będzie sprawować bezpośredniej kontroli nad zapleczem technicznym usługodawcy w Polsce (świadczenia będą realizowane przez usługodawcę przy użyciu własnych zasobów, a spółka nie będzie posiadała jakichkolwiek maszyn czy innych środków trwałych zlokalizowanych na terenie magazynu (ani innych lokalizacjach) oraz nie będzie kontrolowała doboru ani sposobu wykorzystania zaplecza technicznego przez usługodawcę w celu świadczenia usług na jej rzecz).

W konsekwencji należy uznać, że spółka nie posiada/nie będzie również posiadała na terytorium Polski kontroli nad zapleczem personalnym i technicznym/rzeczowym usługodawcy porównywalnej do tej jaką sprawuje nad zapleczem własnym. Ponadto usługodawca świadczy/będzie świadczył na rzecz spółki usługi logistyczne, a to oznacza, że w przypadku uznania istnienia stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, to samo zaplecze zasobów personalnych, jak i technicznych usługodawcy byłoby wykorzystywane zarówno do świadczenia usług na rzecz spółki, jak i ich odbioru. Tym samym, zgodnie z wyrokiem TSUE z 7 kwietnia 2022 r. w sprawie C-333/20 (Berlin Chemie A. Menarini SRL) takie miejsce nie powinno być uznane za stałe miejsce prowadzenia działalności. W konsekwencji, oceniając całokształt

przedstawionych okoliczności sprawy należy stwierdzić, że mając na uwadze aktualne orzecznictwo TSUE, spółka nie posiada/nie będzie posiadała stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Polski.

Usługodawca świadczy na rzecz spółki na podstawie zawartej umowy usługi logistyczne, które obejmują przede wszystkim: procesy przychodzące (odbiór nowych towarów, w tym rozładunek; etykietowanie; przepakowanie; przeróbki; obsługa zwrotów), procesy wychodzące (przygotowywanie towaru, w tym m.in. kompletowanie zamówienia, pakowanie), magazynowanie (przechowywanie towarów, liczenie zapasów), wsparcie w obsłudze zwrotów (rozładunek paczek; sprawdzenie i rozpakowanie paczek; procedura reklamacyjna; pakowanie towarów; przygotowanie opakowań). Co jednak istotne spółka nie posiada i nie będzie posiadać bezpośredniego dostępu do magazynu, gdzie przechowywane są/będą towary będące jej własnością. Umowa nie przyznaje również spółce prawa swobodnego dysponowania jakkolwiek powierzchnią magazynową i nie określa nieruchomości, w której mają być przechowywane towary.

Należy zatem wskazać, że usługi logistyczne stanowią usługi do których stosuje się art. 28b ustawy VAT (tj. są to usługi do których nie stosuje się szczególnych zasad ustalania miejsca świadczenia usług na podstawie art. 28e, art. 28f ust. 1 i 1a, art. 28g ust. 1, art. 28i, art. 28j ust. 1 i 2 oraz art. 28n ustawy VAT). Spółka posiada siedzibę działalności gospodarczej w Holandii i jednocześnie nie posiada/nie będzie posiadała w Polsce stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej. Zatem, w analizowanej sprawie miejsce opodatkowania usług logistycznych świadczonych przez usługodawcę należy ustalić zgodnie z ogólną zasadą dotyczącą ustalania miejsca świadczenia usług, o której mowa w art. 28b ust. 1 ustawy VAT. Tym samym, ww. usługi nie są/nie będą opodatkowane w Polsce. Usługi logistyczne są/będą opodatkowane w kraju siedziby usługobiorcy, tj. w Holandii. W konsekwencji wystawione przez usługodawcę faktury nie powinny zawierać polskiej stawki VAT, tylko adnotację „odwrotne obciążenie”.

Ustalenie kosztów uzyskania przychodów w związku z przeniesieniem udziałów w wykonaniu umowy datio in solutum, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 10 lipca 2025 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.245.2025.1.SJ

W analizowanej sprawie istotne znaczenie ma okoliczność, że przychód, który spółka osiągnie w związku z umową datio in solutum, związany jest z przeniesieniem przez spółkę na A własności liczby B udziałów w spółce C o określonej wartości rynkowej w zamian za częściową spłatę swojego długu wobec A. W związku z powyższym należy przyjąć, że koszty uzyskania przychodu podlegają w takim przypadku potrąceniu na analogicznych zasadach, jak w przypadku odpłatnego zbycia przez podatnika udziałów w spółce. Zmiana ustawy CIT, dotycząca przepisu art. 12 ust. 1 pkt 7 ustawy CIT, w wyniku której przepis ten odwołuje się aktualnie do wartości wkładu nie niższej od wartości rynkowej, powoduje, że również spółka przyjmująca wkład niepieniężny w przypadku późniejszego zbycia takiego przedmiotu wkładu może rozpoznać jako koszt zbycia, wartość emisyjną, która odpowiada wartości rynkowej wydanych udziałów (akcji) w zamian za wniesiony wkład niepieniężny.

Z opisu sprawy wynika, że spółka wniosła wkład niepieniężny (aport) w 2015 r., tak więc w przedmiotowej sprawie kosztami uzyskania przychodów będą wydatki odpowiadające wartości nominalnej udziałów przydzielonych spółce w zamian za wkład niepieniężny wnoszony do C. Zatem, spółka będzie mogła rozpoznać koszty uzyskania przychodów na podstawie art. 15 ust. 1k pkt 1 ustawy CIT, w związku z przeniesieniem przez spółkę określonej ilości udziałów C w wykonaniu umowy datio in solutum w wysokości nominalnej tych udziałów objętych w zamian za wkład niepieniężny w 2015 r.

Skoro projekt (wsparcie przy budowie morskiej farmy wiatrowej) ma tymczasowy charakter, a spółka holenderska nie planuje zapewnienia stałego i nieograniczonego czasowo wsparcia dla kontrahenta z Polski, nie powstaje w Polsce stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na gruncie VAT, interpretacja indywidualna

Dyrektora KIS z 8 lipca 2025 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.257.2025.3.RST

Mając na uwadze przedstawiony stan faktyczny, należy uznać, iż spółka holenderska nie zorganizuje na terytorium kraju w sposób stały odpowiednich zasobów osobowych i technicznych umożliwiających samodzielne i niezależne prowadzenie działalności gospodarczej. Spółka została wybrana przez zleceniodawcę do wsparcia przy budowie morskiej farmy wiatrowej. Przedmiot umowy obejmuje etap prac przygotowawczych oraz etap prac instalacyjnych. Zakres projektu realizowanego przez spółkę na rzecz zleceniodawcy będzie obejmował transport i instalację kabli wewnętrznych oraz kabli eksportowych. Ponadto, spółka holenderska przeprowadzi prace przygotowawcze dna morskiego, w tym wyrównywanie dna, wykopywanie rowów oraz relokację głazów. Po zakończeniu prac związanych z instalacją kabli spółka wykona również prace związane z ochroną i stabilizacją systemu ochrony kabli (CPS) poprzez umieszczenie skał. Przewiduje się, że realizacja przez spółkę projektu potrwa od lipca 2025 r. do końca 2027 r. Wraz z rozpoczęciem prac przygotowawczych spółka powoła zespół wspierający składający się z ok. 10 oddelegowanych pracowników spółki holenderskiej do pracy w biurze agenta portowego w porcie.

Pracownicy spółki będą oddelegowani do Polski na okres trwania projektu. Powstanie również biuro budowy, które będzie utrzymywane planowo do końca listopada 2027 r. Do ww. biura spółka zamierza oddelegować ok. 30 osób składających się z pracowników spółki oraz pracowników podwykonawców spółki biorących udział projekcie. Spółka nie będzie jednak sprawować bezpośredniej kontroli nad personelem i zasobami technicznymi podwykonawców. Dodatkowo w związku z realizacją projektu będą angażowane aktywa, tj. statki, sprzęt czy narzędzia, które będą należały do spółki, jej podmiotów powiązanych lub podwykonawców spółki. Spółka nie planuje nabywać nieruchomości na terenie Polski. W celu wykonywania codziennych obowiązków pracownicy spółki będą korzystać z biura agenta portowego w porcie, a lokal, w którym tymczasowo będzie funkcjonować Biuro, zostanie wynajęty przez spółkę.

Mając na uwadze powyższy opis, nie można uznać, że działalność gospodarcza prowadzona przez spółkę w Polsce ma charakter stały, wyrażony w szczególności jako zamiar podatnika co do prowadzenia działalności z tego miejsca w sposób permanentny/długofalowy. Stałość prowadzonej działalności musi być odnoszona do czynnika czasu, czyli do długości okresu działalności, do jej zamierzonej lub faktycznej powtarzalności i systematyczności. Zamysłem podejmującego działalność gospodarczą na danym terytorium musi towarzyszyć zamiar prowadzenia działalności w sposób stały i nieprzemijający (ciągły, nieprzerwany, regularny, cykliczny). Ponadto, dla uznania, czy dany podmiot ma na terenie danego państwa członkowskiego stałe miejsce prowadzenia działalności decydujący, jest fakt, że placówka (struktura) funkcjonująca przez określony czas charakteryzuje się wystarczającą stałością, a nie została założona dla potrzeb przemijających (np. wybudowanie konkretnego obiektu czy zrealizowanie jednorazowego projektu).

Spółka holenderska nie spełni kryterium wystarczającej stałości. Projekt ma tymczasowy charakter, co oznacza, że nie planuje się zapewnienia stałego i nieograniczonego czasowo wsparcia dla kontrahenta z Polski. Zakłada się również, że po zakończeniu projektu pracownicy spółki oddelegowani do prac przy projekcie opuszczają terytorium Polski. Przed rozpoczęciem projektu, żadne aktywa spółki nie będą znajdowały się na terytorium Polski. Zakłada się również, że po zakończeniu projektu spółka nie będzie posiadała żadnych aktywów na terytorium Polski.

Zatem w analizowanej sprawie obecność pracowników spółki będzie miała charakter czasowego pobytu. Fakt tymczasowego/okresowego utrzymywania zasobów personalnych/technicznych na terytorium kraju nie jest wystarczający do stwierdzenia istnienia stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Polski. Dodatkowo poza projektem spółka obecnie nie planuje realizować na terytorium Polski innych zleceń. Nie można uznać, że w analizowanym przypadku zostanie spełnione kryterium stałości prowadzonej przez spółkę działalności na terytorium kraju, bowiem działalność prowadzona przez spółkę w Polsce ma charakter przemijający i okresowy.

Co więcej, projekt co do zasady będzie zarządzany z terytorium Holandii.

Zatem działalność, jaka będzie prowadzona w Polsce, nie będzie cechowała się samodzielnością w stosunku do działalności siedziby przedsiębiorstwa. Wobec tego środki, które angażowane będą w Polsce, nie będą mogły być traktowane jako wystarczające do samodzielnego świadczenia usług. Nie można ponadto uznać, że na terytorium Polski spółka będzie posiadać jakąś siedzibę, w której może realizować swoją działalność w sposób samoistny i długookresowy. Biuro budowy będzie utrzymywane planowo do końca listopada 2027 r. Zatem nie będzie ono tworzyć infrastruktury niezbędnej do tego, by prowadzić w Polsce działalność w sposób ciągły. Ponadto nawet w przypadku uzyskania kolejnych zleceń będzie ono znajdowało się w innym miejscu, prawdopodobnie w pobliżu kolejnego miejsca realizacji projektu.

Zatem, mając na uwadze całokształt sprawy, należy uznać, że spółka nie będzie posiadała w Polsce stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej. Spółka nie będzie bowiem dysponować zapleczem personalnym czy technicznym, które charakteryzuje się wystarczającą stałością oraz odpowiednią strukturą, aby zapewnić samodzielne i niezależne prowadzenie działalności gospodarczej na terytorium Polski.

Kwestia obowiązku podlegania i opłacania składek na ubezpieczenia społeczne od wypłacanego w oparciu o art. 356 KSH wynagrodzenia akcjonariuszowi posiadającemu imienne akcje spółki, decyzja Oddziału ZUS w Gdańsku z 26 czerwca 2025 r., sygn. DI/100000/43/553/2025

Zgodnie z przepisami art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczenia społecznego za pracownika uważa się także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy a świadczenie usług, do której zgodnie z KC stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarto z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Jednocześnie jak stanowi art. 18 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń spo-

tecznych, w przypadku ubezpieczonych, o których mowa w art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe uwzględnia się również przychód z tytułu umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z KC stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowy o dzieło. Świadczenie usług z własnym pracodawcą traktowane jest jako forma kontynuowania zatrudnienia pracowniczego. Zatem wobec umowy o świadczenie usług wykonywanej na rzecz własnego pracodawcy nie ma zastosowania zasada zbiegu tytułów do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych.

Oznacza to, że w świetle prawa wynagrodzenie pracownika z tytułu umowy o świadczenie usług, wykonywanej na rzecz

pracodawcy, traktowane jest tak samo jak wynagrodzenie z umowy o pracę. W sytuacji, gdy akcjonariusz zasiada w zarządzie spółki na podstawie umowy o pracę, z tytułu wynagrodzenia wypłaconego akcjonariuszowi w oparciu o art. 356 KSH, istnieje obowiązek podlegania i opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, nawet jeśli z tytułu umowy o pracę pracownik osiąga wynagrodzenie wyższe niż kwota minimalnego wynagrodzenia za pracę. Obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne od wypłaconego w oparciu o art. 356 KSH akcjonariuszowi spółki wynagrodzenia istnieje zarówno w sytuacji kiedy akcjonariusz jest zatrudniony przez spółkę na podstawie umowy o pracę na stanowisku członka zarządu, jak i w sytuacji kiedy nie łączy go ze spółką taka umowa o pracę i nie jest członkiem zarządu, a także, gdy nie piastuje żadnej funkcji w zarządzie spółki.

PACZUSKI TAUDUL

DORADCY PODATKOWI

PIOTR KORSZLA
tel. +48 509 802 418
piotr.korszla@ptpodatki.pl

ADAM HELLWIG
tel. +48 502 184 966
adam.hellwig@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

LUBLIN

ul. Spokojna 2, 20-074 Lublin
tel. 519 407 698
e-mail: biuro.lublin@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39
e-mail: biuro.katowice@ptpodatki.pl

WROCŁAW

ul. Wierzbowa 30, 50-056 Wrocław
tel. 519 075 056
e-mail: biuro.wroclaw@ptpodatki.pl

